

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 390-1888)

Originalt emne

Riis Skov

Riis Skov/Skovens Drift og Benyttelse

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 8. november 1888](#)
- 2) [Byrådsmødet den 22. november 1888](#)
- 3) [Byrådsmødet den 24. januar 1889](#)
- 4) [Byrådsmødet den 7. februar 1889](#)
- 5) [Byrådsmødet den 21. februar 1889](#)
- 6) [Byrådsmødet den 7. marts 1889](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 8. november 1888 - side 4

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 390-1888)

Fra Udvalget for Skovvæsenet var der modtaget Følgende Indstilling af 3die d. M.:

Idet underskrevne Udvalg herved tillader sig at forelægge Byraadet en ny Driftsplan for Ris Skov med tilhørende Kort, søger det tillige om Approbation paa:

- 1) En ny Periodefordeling (Planens Side 60og 61),
- 2) En ny Hugningsplan (Tabellerne Side 69 - 73 og 76 - 77) samt
- 3) En Kulturplan (Tabellerne Side 84 - 91).

Ved den hidtil fulgte Inddeling af Ris Skov har der ikke været taget Hensyn til Bevoxningens

Alder, men Skoven er delt i Afdelinger fra I - VII, hvis Grænser nærmest falder sammen med tilfældigt til Stede værende Veje, Stier, Bækløb o. s. v. Den nu foreslaaede Inddeling tager kun Hensyn til Bevoxningens Alder; de 5 20aarige Perioder ere saa vidt muligt gjorte lige store, saa at der med Tiden vil kunne faas nogenlunde samme aarlige økonomiske Udbytte, og Underafdelingerne ere for Tydelighedens og Oversigtens Skyld betegnede med fortløbende Nr. fra 1 - 122.

Hugningsplanen, saa vel for Hoved som for Mellembenyttelsen, maa nødvendigvis underkastes en revision hvert 10de Aar, da Vedmassen efter Forløbet af dette Tidsrum maa optaxeres og en ny Etat bestemmes. Det er altsaa kun for Tidsrummet til Udgangen af 1899, at den her forelagte Plan ønskes approberet, dog med Frihed for Udvalget i Benyttelse af Tid og Sted. En bestemt Turnus for Gjennemhugning kan paa Grund af de forskellige Alder og Væxtsforhold ikke fastsættes, men ogsaa her maa Udvalget have Frihed til at vælge Tid og Sted, dog saaledes, at der omtrent fremkommer samme aarlige Udbytte.

Kulturplanen hører saa nøje sammen med Hugningsplanen, at de ikke godt kunne skilles ad, hvorfor Udvalget ogsaa kun søger Approbation paa denne for et Tidsrum af 10 Aar af 1ste Periode. Det bemærkes, at Udvalget ogsaa her maa forbeholde sig Frihed i Detaillerne, da disse umulig kunne opgives i Forvejen, ligesom ogsaa, at der vil være Kulturarbejder at udføre andet Steds end i de under 1ste Periode lagte Arealer, særlig Plantning af Læbælter.

Til Slutning skal Udvalget henstille til Byraadet, hvorvidt det maatte ønske enkelte og i saa Tilfælde hvilke af de i Planen indeholdte Tabeller trykte i Byraadsforhandlingerne.

Hermed følge: 1) Driftsplan for Ris Skov, 2) Kort i 1: 2000, 3) Signaturplan, 4) 50 Stkr. Skeletkort, deraf 5, paa hvilke 1ste Periode og Afdelings og Underafdelingsnumrene ere indlagte, 5) 2 ældre kort."

Med Hensyn til de med denne Indstilling fulgte Bilag henvises til Tillægget. (Se næste Møde).

Efter at Behandlingen af denne Sag var tilendebragt tilstodes der efter Udvalgets Indstilling Skovfoged Mikkelsen et Gratiale af 200 Kr. for den Medvirkning, han har ydet Udvalget ved Tilvejebringelsen af den forelagte Plan.

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 390-1888)

det fra forrige møde foreliggende forslag til en ny periodefordeling, en ny hugnings-plan og en kulturplan for Ris Skov blev paa ny drøftet, men derpaa udsat til næste Aar.

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 390-1888)

Efter fornyet Behandling af den senest i Mødet den 22de November f. A. foretagne Sag om en ny Driftsplan for Ris Skov m. m. besluttede man at tilbagesende samme til Udvalget for Skovvæsenet til nærmere Overvejelse i Henseende til et under Diskussionen rejst Spørgsmaal, om det skulde være muligt ved Forandringer i Planen paa enkelte Steder i Skoven at bevare eller gjenoprette dennes Karakter som Egeskov. (Se næste Møde.)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 390-1888)

I Henhold til den til Udvalget for Skovvæsenet i forrige Møde fremsatte Anmodning var der under 29de f. M. fra ovennævnte Udvalg modtaget følgende fornyede Indstilling:

I Henhold til Forhandlingerne i Byrådsmødet den 14de Januar har Udvalget paa ny overvejet, hvorvidt der i Ris Skov findes Afdelinger, der maatte egne sig til Egekultur, og skal i den Anledning tillade sig at fremsætte følgende som Resultat af Overvejelserne.

I Henseende til Jordbundsforholdene er det vel kun det Terræn, der omslutter Ferdinandspladsen, der kan siges absolut ikke at egne sig til Egekultur, men Skovens udsatte Beliggenhed, der ikke gjør det tilraadeligt, at større Stykker i længere Tid ligge aabne midt inde i den, gjør det vanskeligt at kunne paapege Afdelinger, der uden Skade for

den øvrige Skov kunne egne sig til ovennævnte Kultur.

I den nordlige Del af Skoven kan man vel forbinde Stk. 116 med 109, hvorved den sammenhængende Egebevoxning her vil blive større, men det Terræn, der herved vindes for Egen, er dog kun meget lille.

I Stk. 69, beliggende Nord for Pavillonens Keglebane, findes et Areal paa henved 10 Skpr. Land, der strækker sig fra Asylstien mod Nordøst. Her er Opvæksten tildels mislykket og nedtrampet, og Omkultivering derfor nødvendig; men da de tilstødende Afdelinger trænge meget til Læ, havde man tænkt sig at skærme dem ved et smalt Bælte af Naaletræer, hvad der vil umuliggøres, hvis Stykket skal indtages til Egekultur, hvorved tværtimod de ugunstige Forhold ville forværres.

I den nordøstlige Del af skoven hen imod Stationen findes et Areal paa henved 1 Td. land, der ligeledes skal omkultiveres paa Grund af meget mangelfuld Bevoxning. Her kunde ogsaa en Egekultur forsøges, men da Terrænet er meget kuperet og for en stor Del har aabne Skraaninger mod Havet, stærkt udsatte for østlige og nordøstlige Vinde, er det sandsynligt, at Egene her vilde buske sig og blive til Krat i Stedet for Skov, hvorfor Udvalget ikke mener at kunne fravige sin Plan her at omkultivere med en haardførere Træsart, navnlig Naal, hvorved der ogsaa vil fremskaffes et Læ for de bag Terrænet liggende Afdelinger, der vil være af størst Betydning for disse.

I den sydlige Del af Skoven findes der ikke andet Terræn, der kan være Tale om end Skovtoften, da det har vist sig, at Egetræerne i Forskoven, i hvilken der i umindelige Tider har været Egeskov, ere i saa stærk Tilbagegang i Henseende til Kraft, Friskhed og Voxeevne, at det vil være absolut utilraadeligt at forsøge paa en fornyet Egekultur her. Den nordligste Del af denne Toft til Tværvejen er imidlertid nu i saa god Væxt, at en Omkultivering vilde være baade bekostelig og uhensigtsmæssig. Derimod er den sydlige Del af Toften mindre vellykket i Henseende til Beplantning og delvis Omkultivering her alligevel nødvendig. Terrænet har en ret passende Størrelse, 2 Tdr. 10,532 Kv. Alen, og da det skraaner mod Syd, ere Forholdene for en Egekultue saa gode, at, naar Arealet bliver skærmet Indhegning, Kulturen efter al Rimelighed vil lykkes.

Udvalget tillader sig derfor at indstille, at der i den forelagte Plan sker den Forandring, at Stk. 119, beliggende mellem Skovtoftens Tværvej og Saltensbæk, kultiveres med Eg.

Sagens videre Behandling blev udsat til næste Møde.

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 390-1888)

Sagen om sen forandret driftsplan for Ris Skov blev uden drøftelse udsat til næste møde.

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 390-1888)

Sagen om en ny Driftsplan for Ris Skov blev paa ny forhandlet, efter at følgende af Skovudvalget forelagte Skrivelse fra Overførster Bruhn af 27de f. M. var bleven oplæst:

"Efter at have gennemført det mig tilstillede og hermed tilbagefølgende Forslag til en Driftsplan for den Aarhus Kommune tilhørende Ris skov, skal jeg, i Følge Deres Anmodning om at tilkiendegive min Mening angaaende bemeldte Plan, herved tillade mig at udtale, at omendskjøndt den - blandt andet med Hensyn til den Form, hvori den er forelagt - kunde give mig Anledning til adskillige Bemærkninger, idet den i flere Henseender afviger fra det princip, som man nu for Tiden plejer at følge ved Skovbrugsplaner, bærer den dog tydelig nok Præg af at være udarbejdet baade med sand Inrettesse for Opgaven og med et i de allerfleste Retninger rigtigt Syn paa og sundt Begreb om, hvad det ved Skovdrift i Almindelighed og ved Drift og Behandling af en Lystskov som den omhandlede kommer an paa. Hvis det Maal. der tilstræbes, var dette: at tilvejebringe saadanne Forhold, at Skovens Drift engang skulde ventes at kunne give Kommunen den størst mulige Indtægt, vilde den Vej, som Planen anviser, næppe være den i et og alt rette, idet der hverken ved Inddelingen eller ved Areal- og Massefordelingen er taget Hensyn til - saa vidt Jordbundsforholdene tillade det, og saa vidt som det uden alt for store Tilvæxttab og andre Ofre vilde have kunnet lade sig gjøre - lidt efter lidt at hidføre den Bevoxningernes Regelmæssighed og en saadan Hugst- og Kulturfølge, der i væsentlig Grad er Betingelse for gennem bedst mulig Ordning af Driften at opnaa den største Forretning af den i Skoven nedlagte og derved engagerede Kapital.

Da jeg imidlertid tør betragte det som givet, at Maalet ingenlunde er et saadant, men først

og fremmest at bibeholde Skovens nuværende Karakter af Lystskov, uden dog derfor aldeles at ignorere ethvert økonomisk Hensyn, og da dette Maal næppe vilde erkjendes naaet, idetmindste ikke paa en efter Forholdene fuldt ud tilfredsstillende Maade, ved Tilvejebringelse af udelukkende ensartede og efter Areal og Aldersklasser regelmæssige Bevoxninger, forekommer det mig, at den foreliggende Plan afgiver et ikke blot tilstrækkeligt, men tillige virkeligt godt Grundlag for Skovens fremtidige Drift og Behandling, og at det deri nedlagte ikke ubetydelige Arbejde tilfulde fortjener det ærede Byraads Paaskjønnelse.

Foruden en speciel, og jeg tør vistnok forudsætte nogenlunde korrekt, Beskrivelse af samtlige Bevoksninger, angiver den jo, hvilke af disse - eller hvilke Dele deraf - , der formenes at burde komme til Hovedbenyttelse i Løbet af en bestemt Tid, saavel som de Masser, der med en supporteret Tilvæxt kunne antages at fremkomme derved; den foreslaar i Overensstemmelse hermed en aarlig Etat for de førstkommende 10 Aar, samt foreskriver endelig alt fornødent saavel med Hensyn til Bevoxningspleje som til Kulturer, og jeg kan - efter det Kjendskab som jeg har til Skoven og dens Bevoxnings- og Jordbundsforhold - ikke skjønne andet, end at der i saa Henseende vistnok er truffet det rette, idetmindste i alt væsentligt. Jeg skal her kun bemærke, at da Hugnings- og Kulturplanen omfatter et saa langt Tidsrum som 40 Aar, vilde det have været i sin Orden, at der var tilføjet en nærmere Bestemmelse om, i hvilke Afdelinger Hovedskovninger og Kulturer paatænkes udførte i det første Aarti, hvorimod det er en Selvfølge, at Skovforvaltningen indenfor dette Tidsafsnit bør have saa frie Hænder som mulig ved Valget saavel af det aarlige Sted for de planmæssige Arbejders iværksættelse og af deres Omfang som ogsaa af Metoderne for deres Udførelse. Ligeledes er det en Selvfølge, at Planens Bestemmelser bør underkastes en Revision ved Udløbet af hvert 10aarigt Tidsrum, dels til fornøden Redegjørelse for, hvad der indtil da maatte være iværksat, og dels for at kunne forelægge et nærmere Forslag til de næstfølgende 10 Aars Hugster og Kulturer. At en Omtaxation af Planens Hovedskovningsmasse saaledes vil være fornøden for at kunne fastsætte, hvilken Andel deraf der bør tilfalde den næste 10aarige Driftsperiode, er jo antydnet i Indledningen til Hugningsplanen, noget der ogsaa synes at tyde paa, at man heller ikke har tænkt sig, at Planen skulde godkjendes som gjældende for samtlige 40 Aar - hvad der unægtelig ogsaa vilde være mindre korrekt - , men kun for 10 Aar ad Gangen, efter en hver Gang forudgaaet Revision.

Naar det er foreslaaet at bibeholde Bøge-Driftsklassens Areal omtrent uforandret, maa jeg ganske samstemme med den Anskuelse, at det for Tiden ikke ret vil kan eller bør være anderledes, naar man da ikke vil tilsidesætte ethvert Hensyn til den nuværende Bevoxningssituation, der i Betragtning af det Formaals, som Skoven navnlig skal tjene, maa siges at være særdeles tilfredsstillende lige overfor enhver rimelig Fordring, og endogsaa udmærket god i Sammenligning med, hvad desværre paa altfor mange Steder i Landet er det almindeligste. Foruden de unge og som regel meget smukke Bøgebevoxninger, der have afløst den tidligere Egeunderskov af Hassel, Tjørn o.a. besl. - (jeg kan ikke undlade her at indskyde den bemærkning, at naar disse bevoxningers Tilblivelse saa vidt mig bekjendt i væsentlig Grad skyldes Kammerherre Wimpssens Initiativ og den store Kjærlighed, med hvilken han omfattede Ris Skov, fortjener han kun derfor en udelt Tak af dens talrige Venner, baade i og udenfor Aarhus, og dette med hvilke Øjne man saa end ser den) - forefindes Bøgen jo næsten overalt i en saa lys og grupperet Stilling, at dens Foryngelse faktisk er paabegyndt, ja paa mange steder fattes endogsaa kun en yderligere Lysstilling og nogen Supplering, for at det kunde siges, at Foryngelsesarbejdet i alt væsentligt allerede er fuldført. Jeg vil her strax reservere mig imod den Misforstaaelse, at jeg hermed skulde mene, at Foryngelsen burde fuldføres overalt, fordi den er paabegyndt - tværtimod! jeg tror snarere, at der enkelte steder kunde være Anledning til at lade saa godt som alle de ældre Træer urørte gennem en Række af Aar og den understaaende Opvæxt uændret, for senere - og da definitivt - at foretage Foryngelsen. Da man fornuftigvis ikke kunde falde paa uden paatrængende Nødvendighed at fjerne de unge smukke Bøgebevoxninger, selv om det ogsaa kun var paa et Areal af faa Tønder Land, og ej heller den Opvæxt, som næsten overalt forefindes, vil en rationel Behandling (endogsaa af en Lystskov som Ris Skov) ikke kunne gaa ud paa andet end Bibeholdelse af Bøgeskoven, uden paa de ganske enkelte Lokalteter, hvor Jordbundsforhold eller færdig exponeret Beliggenhed maatte gjøre en Omvandling enten nødvendig eller i hvert Fald tilraadelig. Omendskjønt Jordbunden i Ris Skov næsten overlat i særlig Grad egner sig for Bøgen, kunne slige steder uden Tvivl pletvis forekomme, og det tør vistnok forudsættes, at Skovforvaltningen nok vil vide under saadanne Forhold at udsondre de Smaaarealer, om hvilke der kan være Tale, til Kultur med den Træart, som matte egne sig bedre end Bøgen, og det ikke blot af velforstaaende økonomiske Hensyn, men tillige i Betragtning af Skovens Hovedopgave: at tjene som Lystskov; en Plan kan og bør selvfølgelig ikke i den Grad gaa ind paa Detailler, at det kun er ganske naturligt, at der ikke gives bestemte Forskrifter i

berørte Henseende. Jeg formoder, at ligesom der paa denne Maade vil forekomme adskillige smaa Naaletræsgrupper paa de mere sandede og for Vild og Sol mest udsatte partier af Bøgeskovens Areal, saaledes vil der maaske ogsaa paa enkelte Steder, hvor jorden maatte vise sig at være mere skikket for Egen, være Anledning til at anbringe denne Træart gruppevis imellem Bøgen. Saadanne Egegrupper findes jo hist og her omkring i Bøgeskoven, og Frygten for Egeskovens Forsvinden fra Ris Skov maa jeg derfor anse for at være aldeles ugrundet, idet den snarere vil vinde, om ikke stort, saa dog altid noget Terræn paa Bøgearealets bekostning, hvortil saa endvidere kommer, at en stor Del af den forholdsvis betydelige Masse af ældre Trær, som staar spredt over den største Del af Skoven, selvfølgelig bør overholdes maaske gennem det meste af et Aarhundrede, forsaavidt de ved Form og beskaffenhed maatte egne sig dertil.

Indenfor de Grænser, som Jordbund og andre forhold anviser, har Egen selvfølgelig sin fuldt berettigede Plads i vort Lands Skovbrug, en Plads, fra hvilken det vel nok tør siges, at den er bleven trængt stærkere tilbage, end det paa mange Steder har været heldigt, og lige saa lidt som det kunde falde mig ind at bestride dette, lige saa lidt vil jeg benægte, at den gamle Egeskov, foruden Traditionen, der rækker langt tilbage i Tiden, har sin ejendommelige Skønhed og Romantik; ligesom den derfor ikke bør udelukkes fra vore Lystskove og Parkanlæg og næsten overalt ogsaa har sin Plads der, saaledes bør denne fremdeles hævdes for den, men som Regel vil det næppe blive paa anden Maade end i større og mindre Grupper eller som enkeltstaaende Trær. Som bekjendt er Lys og Luft i særlig grad en *conditio sine qua non* for Egens Trivsel, en Egenskab, som derfor ogsaa har medført, at den i Tidernes Løb under dens kamp for Tilværelsen er bleven besejret af den skyggestaaende og skyggegivende Bøg. Under denne - og selv i lysstillede Bevoxninger - lader Egen sig ikke kultivere, og selv under egne Modertrær eller andre Lysttrær vil den snart kræve disses Bortskaffelse, ved hvilket Arbejde Planterne tilmed ville lide i langt højere Grad end Bøgen. I disse Omstændigheder, som foranlediger, at der maa tilvejebringes blottede Kulturflader for Eg, hvorimod Bøgen til en vis Tid og Grad kræver Overskygning og paa god Jord længe kan taale saadan, er grunden at søge til, at der i Lystskovene næppe vil blive indrømmet nogen større Plads til rene Egebevoxninger, uden hvor der maatte findes Pletter at tilkultivere. Man har efter min Formening ikke nogen Træart, paa hvilken Driften af en Lystskov, hvori man kun nødig vil møde større aabne Kulturflader, bedre kan baseres end Bøgen, hvis Foryngelse lader sig iværksætte ved en Sukcesive Borttagelse af den gamle Træmasse.

Det forekommer mig derfor, at der ligger en Misforstaaelse eller et Fejlsyn til Grund for den Betragtning af Forholdene i Ris Skov, at Planen bør foreskrive Renkulturer med Eg paa en større eller mindre Del af Bøgeskovens Areal, ligesom ogsaa med Hensyn til den Forkjærlighed, som man synes at nære for den rest af gammel, naturlig Egeskov, som findes i den sydlige Del, og som skjønt den som Bevoxning betragtet forlængst maa have været paa Retur og derfor ikke rummer nogen tiltalende Skjønhed, er bleven overholdt til Skade for den de fleste Steder frodige Bøge-Underbeplantning. Smagen er ganske vist saare forskjellig, men jeg er dog nærmest tilbøjelig til at tro, at de allerfleste ville indrømme, at de rene Egebevoxninger med Hensyn til Skjønhedsfylde langtfrå kunne konkurrere med Bevoxningerne af Bøg. Ligeledes formoder jeg, at de, der have gjort sig til Talsmænd for Anlæg af saadanne rene Bevoxninger i Ris skov, muligvis udmale sig Billedet af de gamle fra fortiden overlevende naturlige Bevoxninger med disses knudrede og vantrevne Former og med den dertil svarende og hørende Ur-Underskov; men saadanne Skovtilstande vil man dog vistnok hverken ønske eller kræve frembragte ved Kunst!

Efter saaledes at have udtalt mig ganske i Almindelighed om den Byraadets forelagte Plan til Ris Skov fremtidige Behandling og angaaende den tilstedeværende Divergens med Hensyn til et enkelt Punkt i samme, skal jeg endnu kun tillade mig at bemærke følgende:

Omendskjønt det maa indrømmes, at der af de ovenfor omtalte gamle Ege i Afdeling 1 ("Forskoven") ikke findes mange, som egne sig til Overholdelse gennem længere Tid, kunde der maaske være Anledning til at overholde et noget større Antal af de bedste end de foreslaaede 4 a 5 Stkr. pr. Td. Land, idet den Skade, som derved maatte foranlediges paa de unge Bøge, næppe vil være større end den, deres Fældning nu paa mange Steder vil afstedkomme; ihvorvel der ganske vist vil fremkomme en mindre regelmæssig Bøgebevoxning overalt, hvor de enkelte gamle Trær overholdes, vil dette til en vid Grad jo kunne forsvares i en Lystskov.

Naar de 30 - 40aarige Bevoxninger af Eg foreslaas underplantede med Bøg, skal jeg henlede Opmærksomheden paa, om det ikke maatte findes tilraadeligt efter en førudgaaet Gjennemhugning først at underplante dem med Ædelgran eller Rødgran (meget tæt Plantning), og naar denne Underskov var naaet op til Egens nederste Grene - og altsaa tjenlig til Stager, Stænger og deslige Smaaformenter - da at afdrive den totalt og derefter først at foretage Underbeplantning med Bøg.

Naar det i Planen siges, at disse smaa Egearealer ville overgaa til Bøg, synes dette at

være mindre korrekt, idet der jo ikke er Tale om en Omvandling, fordi der i Overensstemmelse med Egens Natur foretages Underplanthning; den er og bør betragtes som Hovedtræarten, indtil Ujdrivningsalderen naas. Enkelte Smaagrupper af andre Lystrær, som ligeledes ere foreslaaede underplantede med Bøg, og endvidere alle for Vindens paavirkning exponerede Udkanter, vilde jeg foretrække at underkultivere med Ædelgran for snarest og bedst mulig at tilvejebringe det Underlæ, som Planen meget rigtig paapeger som mange Steder meget ønskeligt.

Endelig skal jeg kun bemærke, at de eneste Steder, hvor det forekommer mig, at der maatte være Anledning til at foretage Egeplanthning i noget større Omfang, end Skoven i øvrigt foreløbig giver lejlighed til, er dels paa Skovtoften (Afbl. 119 og noget af den sydlige del af Afbl. 118) og dels paa de dertil skikkede Partier af Skrænten ned imod Bugten (Afbl. 11 og 120). paa det førstnævnte Sted, hvor Bøgekulturen tildels er Mislykket, og hvor den unge Blodtræbevoxning dog næppe bør overholdes ret længe, kunde der vistnok være Føje til at foretage Kulturen med saadan passende Begrænsning, at den eventuelle Bevoxning ikke vil komme til at afspærre nogle Udsigter over bugten, Byen, Havnen osv. Paa det sidstnævnte Sted vil Egen vel ikke kunne paaregnes at blive stort andet end Krat, men dette vil formentlig dog ikke alene tage sig ret godt ud, set fra Stien langs den Jærnbane men tillige give bedre Sikring mod Skræntens Nedskriden end de fleste andre træarter."

Efter at Skovudvalget forinden Afstemningen havde taget sin Indstilling af 27de Januar d. A. om en forandret Kulturplan for en Del af Skovtoften tilbage, vedtog Byraadet udvalgets Indstilling af 3dje November 1888 med tilføjelse af følgende Ændringer:

Stykkerne 7 og 9 forenes i de første 10 aar med en 50 Alen bred Egeplanthning, der tilstræbes udvidet indtil 2 Trd. Land og,

den i skoven bestaaende egeplanthning underplantes i de første 10 Aar ikke med Bøg, men med Naaletræ.

Det vedtoges at optage Udvalgets Indstilling af 3dje November 1888 med tilhørende Bilag 1-4 i de trykte Byraadsforhandlinger, hvilket er sket i Forhandlingerne for 1888, hvorved dog bemærkes, at der ved Trykningen er sket følgende Talombytninger og Forvexlinger:

Tabel

